Ч. 95. Чернівці, четвер дня 1. (13.) мая 1897 року. Рочник XIII.

БУКОВИНА

ЧАСОПИСЬ для руских родин. Виходить щодня кромі днів по неділях і сьвятах.

Редакция і адмінїстрация в Чернівцях ул. Петровича ч. 2. Передплата 10 зр.

Грецко-турецка війна.

Судьба Грециї вже рішила ся. Битва коло Фарзалю запечатала долю грецкого народу. Армія грецка розбита і не в силї ставити вже опору. Турки заняли мабуть й Домокос на полудни від Фарзалю та пустились до Лямії, а друга часть турецкої армії заняла портове місто Вольо. В Епірусї Греки стоять також дуже слабо і ледви ще держать ся коло Превези і Сараґалї. Але хоч би там армія грецка і кріпко ще держала ся, то таки не значило би се нічого супротив побіди Турків в Тесалії. Можна длятого сказати, що воєнна сила Грециї вже розбита і годї їй знову піднести ся. Правительство грецке прийшло вже до переконаня, що дальший опір, хоч би лиш для самого ратованя чести армії і народу не придасть ся до нічого і длятого зажадало посередництва держав европейских. Держави ті прийдуть тепер очевидно в поміч Грециї, але та поміч хоч певно ухоронить Грецию від дальшого нещастя, вийде по правдї в користь лиш Туреччинї і ще кому иньшому.

Битва коло Фарзалю, можна сказати, рішила судьбу Грециї на цїлі віки і відобрала їй на довгі часи то значінє і той вплив на Балканї, який она там доси мала. Дивно може виглядає, що держави християнські, держави ті, що колись так дуже одушевляли ся для Грециї, станули нинї в обоpонї Турків, в обоpонї турецкої державі, але безперечно ще дивнїйше виглядає, що така голосна опікунка і покровителька всїх православних християн на Всходї і християнських народів на Балканї, як Росия, станула рішучо в обоpонї Туреччини, навіть без взгляду на близьке споріднене царя з грецкою династиєю та на єго дружбу з грецким наслїдником престола. Навіть російский нарід — як то зазначують російскі ґазети—хоч, що правда, він дуже мало знає ся на політицї свого правительства, дивує ся і не може того поміcтити в своїй голові, як то могло стати ся, щоби така християньска держава як Росия станула нараз в обоpонї Турків, відвічних ворогів християньства. Річ се дуже проста і легка до зрозуміня. Росиї не ходило на Балканї анї о християньску віру, анї о тамошні християньскі народи; она мала завсїгди і має там свої власні інтереси, котрих не спускає з ока, а котрим именно Греция ставала на перешкодї. Греция робила собі право не лиш до богато островів на еґейскім і середземнім мори, але й до Македониї, ба що найважнїйше, і до самого Константинополя. Греки не переставали нїколи думати о відновленю грецкого цїсарства зі столицею в Константинополи. Теперішна війна — а того потреба було Росиї — коли не зовсїм убила ту надію, то відсунула єї на цїлі сотки лїт. Греция перестала вже бути тим важним чинником на Балканї, яким була доси, а тим самим і перестала бути небезпечною плянам Росиї, а то між иньшим поясняє нам, длячого Росия в теперішнім конфлїктї межи Грециєю а Туреччиною стояла так рішучо по стоpонї Туреччини. Росиї розходило ся очевидно о таке уґрунтоване держав на Балканї, яке було би для неї догідне, а се нинї осягнула.

Хто безпосередно винуватий теперішній судьбі Грециї і на кого спадає вся вина за нещасливу війну, чи само правительство і кабінет Делїяннїса, чи король — того нинї годї ще сказати; але здає ся, що не мала часть вини спадає і на самого короля. Против него і звернув ся тепер головно гнїв цїлого народу. Вже по битві під Ларісою настали були в Атенах досить грізні непокої, підчас котрих навіть зневажено жену наслїдника престола княг. Софію. Тепер проявляє ся то само. Войско, резерва, ставить опір і не хоче їхати на поле війни, а нарід стає по стороні войска. Недопущено також до арештованя італїяньского соцiялїста Чіпріяніґо. Оґірчене против короля росте з кождим днем, а єго піддержує ще чутка, що він спекулював грецкими і турецкими паперами на парижскій біржи і виграв 35 мілїонів франків. Розійшлась була навіть чутка, що король хоче вже абдикувати, але тому заперечено з Петербурга і за мотив подано слїдуючу характеристичну вість. Король — кажуть — не зрік би ся добровільно корони зі взглядів фінансових, бо тоди би рента єго зменшила ся значно. Вступаючи на грецкий престол зробив він угоду з грецким правительством, що коли би єго змушено уступити і нарід вибрав би собі иньшого короля, то єму би заплачено річно 600 тисяч франків ренти; коли-ж би добровільно уступив, то лиш 200.000 франків. Характеристичне й то, що з Петербурга старають ся понизити династию в очах грецкого народу. Очевидно не лиш дотеперішні змагання Грециї, але й єї династия якось не конче Росиї на руку.

Що-до посередництва держав европейских то річ, як зачувати, стоїть тепер так, що держави хотять насамперед зажадати застановленя війни а відтак відкликаня турецкої армії з Тесалії і грецкої з Крети.

Наші селяни за морем.

Враженя з Канади о. Нестора Дмитрова.

В американьскій *Свободі* читаємо дуже інтересні замітки дїяльного гр. кат. сьвященика о. Н. Дмитрова з єго подорожи по Канадї. Тому, що в нас тепер панує еміґрацийна горячка і то як раз до Канади, то для нас буде цікаво знати, як наші селяни поводять ся за морем. З того ми можемо також для наших краєвих відносин богато навчити ся.

До Winnipeg — пише о. Дмитрів — приїхав я 5. цьвітня с. р. Подорож з Bufallo, N. Y. до Winnipeg нїчим не замітна, отже годї про ню і згадувати. Цїле ся дві доби, от і все. На дворци зелїзницї в Winnipeg побачив я наші два сердаки, привитав ся з людьми тай довідав ся,

48)

ЗАЛЇСЄ

Повість

ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

Тепер жалоба по матери минула, Більский цїлком певно попросить єго о руку доньки, а тут она не похочує... Що дїяти? Навіть порадити ся нема кого. Донька вправдї ще не стара, почекати може, але знов і не така молоденька; саме найлїпша пора для неї вийти замуж. Хиба до Львова післати єї знов до тїтки, може там хто скорше найде ся.

Між тим Більский справдї приїхав і осьвідчив ся о руку Манї, хоч не мав нїякого рішучого слова від неї. Заборовский був у клопотї; відповів, що дасть єму за кілька днів відповідь — инакше не може. По відїздї Більского ще раз пробував намовити доньку, — але не вдало ся єму. В тім клопотї поїхав до Маєраньскої, нїби без цїли, а властиво порадити ся в справі Манї, притім ще й просити єї, щоби не платила залїським робітникам більше, як він платить, бо інакше єго люди розволочуть ся. Як там нарада випала, Маня не дізнала ся; лише здогадувала ся, що на єї користь, бо батько вже не намовляв єї віддавати ся Більскому, а противно згодив ся на се, щоб єму відмовити. Говорив навіть, що єго донька найде собі ще лїпшого жениха.

І сам з того часу значно повеселїйшав, став красше прибирати ся (не так, як звик був при господарстві), їздив до Львова за чимсь; з єго голови щезли нараз ті сиві волоски, що сріблили ся поміж чорним волосем; рад був з себе, що „не зробив дурницї" і не продав ґрунту Мазурам, — одним словом дивував доньку і Левіцкого.

Коли-ж у липни єго син Стасьо зложив у Львові зовсїм гладко іспит (з ним їздив туди і батько і Левіцкий), Заборовский був такий рад, що цїлував ся з Левіцким, як з сином, і мимо очевидного недостатку гроша, купив єму на памятку золотий годинник. Дякуючи Левіцкому за науку сина, він виговорив ся, що рад би єго по часї мати парохом в Залїсю і що коли до того прийде, то єго певно не забуде. А сина, казав, дасть по феріях до єзуїтскої ґімназиї, там де і Маєраньскої син учить ся.

По іспитї хотїв Славко випровадити ся з двора до свого дому, бо вже не мав причини там мешкати; але Заборовский казав єму, що ще через феріï може цїлком сьміло остати ся; в дворі місця досить, а так бодай Стася часом догляне. Той мав тепер товариша до забави, молодого Маєраньского, котрий часто приїздив до Залїся, або Стасьо їздив до Новосїлок.

До того всего Заборовский заінтересував ся більше і будовою церкви; сам навіть роздобув плян для неї від знакомого архітекта і радив ся в тій справі у будівничого, котрого прикликав до направи двора. Тепер також не грозив, що не дасть нїчого на церков, бо не може; противно говорив: „но-но, якось то буде; тілько помалу!" З причини чуток о холєрі, постарав ся навіть о такий порядок в Залїсю, якого там зроду-віку було. Селяни нарікали і перед самим Заборовским на ті „непотрібні порядки," але він як скрикнув — ті мовчки робили, що казав. І хиба поза очи нарікали.

Коли в жнива залїські люди знов цїлими купами стали ходити на зарібки до

що они з під Бродів з села Берлина. Один з них навіть передплатник „Свободи“. Таки зараз з'явив ся п. К. Ґеник і спровадив мене до Immigration House.

Ту я побачив такий стан. Від послїдних виборів наступили зміни в правительстві, отже партия, котра дістала ся до керми, поробила свої порядки. Всюди по урядах повсаджувала своїх людий, а давних урядників поусувала. Така зміна консеквентно наступила і в справах імміґраційних. Новий персонал урядничий з дуже енерґічним шефом на чолї провадить справи імміґраційні порядно. В персоналї урядничім суть люди, котрі говорять всякими язиками. Єсть ту урядник Швед, Француз, Німець і наш Русин п. Ґеник. Всякі справи полагоджують ся сумлїнно з блискавичною скоростию і бюрократичним педантизмом. Сам будинок виглядає дуже чистенько і як на імміґраційний дім, особливо для наших людий, зовсїм виґідний. Люди дістають даром чисте, виґідне і здорове помешкане, кухню вспільну до ужитку і опал.

Я застав ту наших кільканайцять родин в головній части з Борщівского повіту, котрі лише встид приносять нашій нациї. Сидять уже декотрі по кілька навіть місяцїв. В одягах краєвих, з волосєм довгим, брудні, нужденні. Анї суди Боже намовити їх, щоби поцерберали ся. Кажуть, що віру свою загублять, а одна жінка загрозила свому чоловікови, що втопить ся, або повісить ся, коли він посьмiє собі волосє обстричи. — На наших людий дивлять ся Канадийцї гірше, як на Індиянів, бо Індияне ту взглядно культурний нарід. Они мають свою ґазету і письмо сьвяте на своїй мові. Один урядник радив менї зовсїм на серіо, щоби кількох наших людий вислати на науку до Індиян. Прошу собі лише представити: приходить родина з Галичини. Чоловік, жінка і 8 дїтий. По дорозї всї гроші видали. Аґенти видерли послїдний цент у чоловіка. Голі, босі, брудні, бідні, правдиві дїди заїзджають до імміґраційного дому. Заряд імміґраційного дому ломить руки і не знає, що почати з тими нещасливими людьми. Добрі люди скидають ся по пару центів — має родина на якийсь час на прожиток. Дїтиска лазять по сходах і занечищують все — таки ідуть з потребою на сходи, або під двері. Заряд в росупцї клене, проклинає і повідомляє правительство, що з такими людьми годї що почати. Але правительство не має в разї з другої якої сторони масової імміґрациї і терпить наших людий, яко malum necessarium. Яке поняте має правительство о нас, вже з того можна собі представити.

Але вертаймо назад до нашої нещасливої родини. Вишукали вже чоловікови роботу. Він рубає дрова день в день і пересїчно кождого дня заробляє 50 цнт. Жите дуже тане. Він вимог не має ніяких, складає центи і жиє собі після его поняття зовсїм по паньски. Засидїв ся наш чоловік в місті, не працює тяжко, хлїб білий їсть як в добрім роцї в Галичинї на Великдень, і сидить тай анї тямки собі немає про фарму. Таких людий наших у Winnipeg є велике число. Та спекуляция наших людий до нїчого не здатна, бо і шкода змарнованого часу, як вже якийсь цент призбирало ся — бо вкінци таки майор міста (він є шефом бюра імміґраційного) силоміць виженe людий на фарми, але тогди вже добрих даровних фарм не буде.

(Дальше буде.)

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 12-го мая 1897.

Іменоване. Радник висшого краєвого суду у Львові Корнило Косович, зять нашого митрополита, іменований двірским радником при найвисшім судовім і касацийнім трибуналї у Відни.

Русин — підприємцем в Берлинї. В столици Німеччини отворив наш земляк п. Михайло Ганаковский (син міщанина рогатиньского) в маю минувшого року заведене для електротехніки при головній улици Friedrichstrasse 131. Поводить ся нашому землякови добре і він тїшить ся довірєм широких кругів публики.

З почти. Дня 16. мая начне урядувати нова почта в Рус-Молдавици, котра обіймe громади Рус-Молдавицю і Аржель враз з обшарами двірскими.

Музика військова 41. полку буде грати в місяцю маю кождої середи від год. 6. до 7. вечером в рондї міского огороду в Чернівцях.

Др. Іван Франко перестав бути сотрудником Kurjer-a Lwowsk-ого, як доносить о тім нинї редакция того дневника. Стало ся се імовірно — як здогадує ся *Дѣло* — в наслїдок появи найновійшої статї д-ра Франка в віденьским тижневнику Die Zeit п. заг. „Ein Dichter des Verrathes“, де автор, сконстатувавши, що пануючим мотивом майже всїх творів Адама Міцкевича є апотеоза зради, посунена аж до так званого „валенродизму“, дивує ся, яким чином польска суспільність могла і може одушевлятись таким поетом і виховувати ни его творах кілька поколїнь молодїжи, а кінчить словами: „Сумні то мусїли бути часи, в котрих ґенїяльного поета зіпхнено на такі блудні дороги, і сумно мусить бути з тою нациєю, що такого поета без застереженя уважає своїм найвисшим национальним героєм і пророком та все нові і нові поколїня годує затроєними плодами его духа“.

Подорож наукову до Липска для студіюваня тамошного устрою судівництва відбуде в червни сего року півтовий судия зі Станіслава др. Кароль Войнарович на порученє міністра судівництва. В таку саму подорож вибере ся також кіцманьский начальник суду Юлій Дониґевич.

Редактор лїберального орґану в Чернівцях „Bukowiner Nachrichten“ Адольф Вальштайн виступив зі складу сеї редакциї. З ним тратить згаданий дневник і цїла партия знамениту силу, і свою головну підпору. Десять лїт був він редактором сеї ґазети.

Піднесенє країв убогих на промисл. Посол Стефанович поставив внесенє в радї державній, щоби закладати і підпирати промислові підприємства в краях Цїслитавії, убогих на промисл, особливо у всхідній Галичинї і в Буковинї.

Населенє цїслитавских країв, що не мають промислу, мусить задоволяти ся тілько самим доходом з управи рілї, а сей дохід вистарчає нинї залєдво на те, щоби заспокоїти найскромнїйшії потреби. На австрийскім сходї, особливо у всхідній Галичинї і на Буковинї, населене не може навіть вижити з тих доходів, бо тут уже від давна настали дуже сумні рільничі відносини. Тому, що там нема сприяючих условин для житя-бутя широких верств тамошного селяньства, повстали непокоячі ознаки, як пр. рух еміґраційний.

Колиб завести промисл і сотворити центра місцевого промислу, найшло би тамошнє населенє, жадне працї, добру нагоду до зарібку а промислові центра могли би зужити бодай частину сирого материялу, витвореного в Галичинї і на Буковинї. Ті сумні ознаки, які показують ся у всхідній Австриї, передовсїм у всхідній Галичинї та на Буковинї, треба завчасу усувати піднесенєм добробиту селяньского стану, коли ті краї а з ним і цїла держава не має прийти до нещастя і страшних випадків, що тепер тяжко і зміркувати їх величину. Тілько заведенє і підпиранє промислу може зменьшити страшну нужду селянина всхідної Галичини і Буковини. Але задля знаного недостатку капіталів в тих краях промисл повстане там тілько тодї, коли держава увільнить его до часу від податків, уділить безпроцентових пожичок і т. д.

З тих причин ставляють підписані посли наглe внесенє:

Висока палата зволить ухвалити, щоби з

Новосїлок, де платили о кілька центів більше, Заборовский знов угнївав ся:

— То певно не баронова псує так людий — казав він при нагодї до Левіцкого — тілько той економ єї, шваби́ско. Як він притім може вийти, того не розумію.

— Даруйте, пане, але ви справдї страх мало платите.

— Добре вам казати; ґрунт як дає в наші часи 3% зиску, то певно більше нї; як би не випас худоби, пропав би чоловік. Звідки-ж я можу платити більше робітникам?

— Все-ж таки рахуйте ви, що ви з того доходу утримуєте цїлий дім і сплачуєте инші видатки...

— Ага, з того доходу — пробурмотїв Заборовский.

Славко не мав тепер нїякого занятя і скучно було єму. Він немов жив у двох домах, раз у дворі, другий раз дома, коли тут вид хоровитого батька все наводив на него журбу. Вправдї батько сповняв свої дїла і ходив коло своїх улюблених пчіл в пасїцї, але якось вяло, без енерґії; бувало, що цїлими днями лежав у садку в тїни, такий чув ся утомлений. Ту скуку перебила перша радїстна новина, що Ґенко Левіцкий зложив іспит зрілости і вже міг іти на теольоґію; а о другу милу пригоду постарав ся Дорош, приїхавши на ферії до Залїся.

Раз взяв він Славка на розмову і по довгім загальнім вступі заявив єму, що хоче просити его родичів о руку Зонї; що він о тім думає?

— Я думаю, що згодять ся — відповів Славко, котрий уже давно був замітив, що Дорош і Зоня собі посполу прихильні. — Але даруй, товаришу, ти ще іспиту не маєш. З чого ґімназияльний суплент може удержати жінку?

— Не бій ся, Славку — успокоював єго Дорош — іспит я здам, а на скромне житє зароблю.

— Я вірю, що ти потрафиш заробити, але то велике різіко. (Хоч і то правда, що Зоня без посагу не може дуже перебирати — подумав собі). А що Зоня на то? — спитав ся Дороша.

— Годить ся; ми любимо ся обидвоє і вже у Львові дали собі слово.

— Так! Ну, то она добре вчила ся в семинариї!... засьміяв ся Славко. — А вже з твоїми теориями про любов? Чи се може не така любов у тебе, як та істория з папіросом?

— Е, нї, Славку, я справдї люблю твою сестру!

— Але-ж она бідна, без посагу!

— Тим більше єї люблю за то.

— Ой ти, з тебе правдивий професор!

Доки Дорош не попросив родичів Зонї о єї руку, она ходила як виновниця, задумчива і маломовна. Коли-ж се стало ся і родичі згодили ся, она знов хотїла бути поважною, що їй при єї веселій вдачі мало коли вдавало ся і з того було богато потїхи дома. Одна лиш сестра Наталка приняла заручини молодшої від себе сестри плачем на самотї — о неї нїхто не старав ся...

— Отже ти вже скінчила семинарию, також здала матуру! — жартував собі з Зонї єї брат, окінчений ґімназист Ґенко.

— Іди геть! пильнуй своєї матуральної палицї, на котру ти такий гордий, а не мене! — відповіла Зоня.

цілої палати вибрано комісию з 24 послів і поручити ій, аби як найскорше предложила палаті найвідповіднійші способи для заведеня і підпираня промислу у всїх краях цїслитавских, а передовсім у всхідній Галичині і Буковині, та щоби постановила відповідні внесеня. Що до форми просимо, щоби се внесене прийшло під обраду як найскорше, о скілько лише позволить на се реґулямін палати.

Недїльний випочинок в трафіках. Мінїстер скарбу, др. Білиньский, постановив завести в трафіках недїльний відпочинок. Імовірно вже в червни с. р. наступить примінене нових норм. В недїлю трафіки будуть отворені від год. 6-ої рано до год. 11-ої перед полуднем і через дві години вечером. Однак здає ся, що для вигоди консументів тютюну більші міста будуть подїлені на части, а в кождій части міста бодай одна трафіка буде навіть в недїлю отворена через цїлий день.

Погроми жидів починають останними часами повтаряти ся що-раз частїйше в полуднeвій Росиї. Після погрому в Шполї побито знов жидів дня 28. цьвітня с. р. в місточку Кантакузові коло Вознесеньска, в ґубернії херсоньскій. Погром мав силу елементарної катастрофи. Всї крами розбито в пух. Священик з хрестом в руках благав товпу, щоб отямилась, але не помогло. В загальнім погромі майже чудом остала ненарушена божниця, котрої селяни не хотїли дотиркнутись лише з причини якогось забобону. У Вознесеньску населене починає такóж рухатись против жидів, котрі завчасу втїкають з міста.

Жіноче войско. В американьскій провінциї Кольорадо поступила еманципация жінок дуже далеко. Від недавна посїдають там жінки повне право виборче. Можуть також засїдати яко судиї присяглі в горожаньских і судово-карних процесах. Тепер вийшов в Кольорадо закон, після котрого жінки мають належати і до війска. Закон потрібує лише підпису намісника. Сей отягає ся, але лиш длятого, бо в законї нема нїякої постанови що-до одягу гарних вояків.

Недогода з очима. На Угорщинї в селї Арач прийшла одна недавно подружена хороша селянка до свого сьвященика і заявила, що она хоче покинути свого чоловіка. „Не можу з ним жити — повідає ужалена — бо він має одно око чорне а друге синє. Яко суджена не могла я добачити того сумного обяву бом соромила ся глядїти свому любчикови в очи. Тепер знов, хотьбим хотїла дивити ся, не можу.“ Сьвященик запротоколував сей цїкавий случай ось так в книзї: „Панї Мельхіор Саппан ур. Варвара Чалїк бажає розійти ся з своїм чоловіком, бо він має двоякі очи.“

Для судовиків. Після цїсарскої постанови з дня 5. с. м. число судових урядників при судах I. і II. інстанциї буде побільшене о 1311 а то: в пятій ранзї о 27, в шестій о 27, в семій о 745, в осьмій о 232, о девятій о 168, а в одинацятій (авскультантів) о 112. Дальше систeмізоване нових посад судейских і персоналю канцеляриийного, котрий буде побільшений о 1493 урядників, заховано на пізнїйше. Обсада тих посад розпічне ся постепенно в міру потреби від 1. падолиста с. р.; однако в округах висшого суду краківского і львівского обсада і знесене означених понизше посад не наступить перед днем 1. липня 1898.

Характеристичне. В анонсах тутешних дневників оповістило електричне товариство акцийне, котре будує в Чернівцях трамвай, що в богато каменицях подибано камінє, призначене на брукованє дороги між шинами трамваю. Заряд товариства просить чемно властителїв камениць віддати ті камінї, бо можуть наразити ся па неприємности. Такий чемний тон електричного товариства дає припускати, що або дуже богато властителїв камениць могло би мати неприємности або якісь знатні властителї—і для того заряд електричного товариства натягає рукавички, щоби упімнути ся о свою власність. На кождий спосіб се дуже харакрeристичне...

Пригода на зелїзници. В недїлю 2-го с. м. о годинї 3-ій по полудни їхав поїздом зі Львова один жид. Коли вихилив голову з ваґона, вітер зірвав єму капелюх з голови. Чи відтак подорожний надто за капелюхом похилив ся, чи двері отворили ся, досить що опинив ся на зелїзничім шляху, а колеса ваґона обтяли єму праву ногу при кістцї. Нещастного довезено до Кракова, а там стация ратункова віддала єго до шпиталю.

Наслїдки піяньства. Михайло Гаврилишин, Дунка і Дудзиньский з Тенетиск, порядно собі підпивши а відтак посваривши ся, вийшли з корішми і розпочали бійку. Дунка кинув Гаврилишина на землю, а Гавнилищин вхопив палицю ударив Дунку кілька разів по голові так сильно, що Дунка по кількох годинах помер. Перед судом присяглих у Львові признав ся Гаврилишин до злочину з тим, що в хвили бійки був цїлком пяний. Суд засудив єго на півтора року вязницї.

З розпуки. З Шарльоттенбурґа доносять: На березї озера Шляхтензе рибак Йордан найшов трупи двох утоплених жінок. Були они звязані з собою шнуром. Слїдство викрило, що то є трупи двох сестер, старих паннів Цоґбавм; одна з них числила 51 лїт, друга 54. Мешкали разом з 80 лїтною матїрю в Шарльоттенбурзї, а по єї смерти, що наступила недавно, віддавали ся безустанній розпуцї. В листї пишуть, що по смерти матери не мають по що жити на сьвітї.

Поєдинок яко епільоґ до бувших сцен в парляментї при нагодї внесень о обжалованє мінїстрів відбув ся у Відни межи послами Вольфом а Горіцою. Вольф дістав удар палашом в рамя а Горіца стратив кавалок пальця. Визиваючим був Вольф, а був він визвав крім Горіци еще послів Герольда, Енґля і Скалю. Герольд згодив ся перепросити Вольфа, два другі відмовили.

Стрейк мулярів в Чернівцях розпочав ся вчера. Однак не всї робітники приступили до змови.

Короста між кіньми в гузарскій касарни ва Рошу прибрала величезні розміри. До тепер застрілили вже 37 коний. Вчера прибув до Чернівців на припорученє мінїстра війни проф. ветеринарийного інституту у Відни др. Іван Чокіп, щоби спинити сю заразливу хоробу.

Убійство. В Опришенах, серетского повіта забили покрийому Лев і Юрий Буліґа свого вуйка Стефаня Гурцуя. Убійників відставили до повітового суду в Серетї.

Нагла смерть в театрі. В Празї підчас вторникового представленя „Таннгайзера“ в Народнім Дївадлї случило ся нещастє. Один зі сьпіваків п. Ґайґер, що мав виступити на початку другого акту, спізнив ся — і одївав ся з великим поспіхом в ґардеробі. Нагло зробило ся єму зле... Заким прикликано лїкаря, вже був небіщик.

Дрібні вісти. Чотирнайцять лїтний хлопчина Рудольф Шенвізе покинув дня 3-го мая родинний дім у Відни і помандрував, як опісля довідали ся, на Крету. Сьмільчак немав анї гроший анї жадних документів. Єго цїле узброєнє складало ся із замашистого костура. — В бандї циганьскій що розложила ся табором під Бучачем, звернула сими днями увагу цїкавих людий 4-лїтна білолиця дївчинка, з ясним волосєм, зовсім не похожа на циганьскі дїти. Дївчинку циганам відобрано і поручено під опіку бучацкому маґістратови.

Складки. На бурсу Народного Дому зложили: д. Стрийский нотар є Селятина 2 зр.. Черновецка руска громада за май 13 зр. госп. Гриник Іван з Малятинець два кірцї бараболї. Разом в грошех за 1897 рік 161 зр. 45 кр. — У вчорашнім виказї складок на Народний Дім зайшла помилка, яку отсим простуємо: купець із Чернівців Власюк, надучитель із Рогізнн Данилевич і учитель з Мамаївців Клим Іля зложили першу рату по 2 зр.

Помер вчера рано Артемій Чунтуляк, директор уряду почтового в Чернівцях, проживши 57 лїт. Бурмістр Кохановский присьвятив єму на вчорашнім засїданю посмертну згадку і запросив цїлу раду громадску взяти удїл в похоронах. Похорони відбудуть ся завтра в четвер о год. 9. рано. — Юрий Вольфрам концептовий адюнкт при буковиньскім видїлї краєвім упокоїв ся в 30 роцї житя. Похорони відбули ся величаво при співудїлї великого здвигу інтеліґенциї.

Телеґрами „Буковини“.

З дня 12-го мая 1897 року.

Відень. Цїсар принимав вчера пополудни о 1. год. новоіменованого сербского посла Михайловича на осібній авдиєнциї. О год. 2. приняв цїсар мінїстра внїшних дїл ґрафа Ґолуховского а о год. $3^1/_2$ князя Филипа кобурского, опісля короля Сербії, і віддав відтак єму візиту в готелю та забавив там около 20 мінут. Публичність повитала цїсаря перед готельом одушевленими окликами.

Атени. Росийский посол передав мінїстрови заграничних справ ноту держав що до посе-

— Так кінчити семинарию, то не штука — дошкулював Ґенко дальше. — Іди, подякуй своїй найменшій сестричцї, що тобі до того помогла...

Ґенко говорив правду. Наймолодша донечка Левіцкого, котра вже на велику потїху матери і бабусї лепетала: „мама, баба і тата“, найбільше помогла в тім, що родичі Зонї не богато думали над вибором жениха для неї та не дуже брали се на розвагу, що Дорош професорского іспиту не має. Маленька Владзя сидїла на руках бабусї, плескала при єї помочи в свої дрібненькі долонї і не здогадувала ся свого впливу в родинї... Тепер уже сестри не плакали на неї, бо число осіб незабезпечених на будучність, зменшило ся о троє: о Ольгу, Зоню і Ґенка; тепер уже і Зоня і Ольга бавили єї, а батько , мати і бабуся були глубоко переконані, що маленька Владзя буде незвичайно розумна, бо вже тепер дала нераз докази своєї дитинної мудрости. Звичайні „чудеса“ у немовлят, які тільки родичі розуміють і подивляють...

Ферії випали сего року, особливо для молодих людий, далеко веселїйше, як минувшого. Левіцкі мимо страшної спеки, яка була в серпни 1892 року, віддихали свобіднїйше, бо уступили ся їм важні клопоти з голови. О. Левіцкий був би навіть дуже рад з житя, котре він доси приймав без участи, як би сам був зовсім здоров; але все-ж і він віддихав свобіднїйше, відчував менше журби. Гриз єго троха Славко, що не женить ся і не висьвячує ся, але о него не бояв ся; він же окінчений богослов і скорше чи пізнїйше стане сьвящеником. За те знов і єму і жінцї і бабуси правдиву радість устроїла небавом Горошиньска; дав їй Бог сина, на котрого вся родина була горда, а бабуся взяла єго зараз в опіку, перенїсши ся до будинку шкільного. Одні панни Левіцкі, Зоня і Наталка, не були цїкаві піти подивлятн „красного“ молодого Горошиньского, мимо того, що він колись мав їх кликати тїтками. Они навіть посьміхкували ся з тої причини, походжаючи по городї.

(Дальше буде).

редництва. Греция пристала по формальности на прелїмінар угодових заключень, який поставлять держави. Через те можуть посли приступити з повним повномочем до пересправ з Туреччиною, котрі вже мають бути на укінченю.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.

